

ONVRUCHTBAAR EN TOCH TWEE KINDEREN

VAN ALLE PAREN MET EEN KINDERWENS BLIJFT 5-10 PROCENT UITEINDELIJK ONGEWENST KINDERLOOS. IN DEZE SERIE VERTELLEN STELLEN OVER WAT DAT MET HEN DOET. VANDAAG: EWOUT EN JENNY VAN DE GROEP UIT BUNSCHOTEN-SPAKENBURG.

Voor Ewout (35) en Jenny (35) van de Groep was het geen vraag of ze kinderen zouden krijgen, maar hoeveel. Elf jaar geleden trouwden ze. Het eerste jaar gebruikte ze om 'de structuur van het huwelijk te vinden'. Na een krap jaar stelde Ewout voor de pil 'overboord te gooien'. Ze dachten dat de kinderen wel gauw zouden komen. Ewout: 'We leefden gezond. Ik rookte niet en dronk niet veel. In onze familie is iedereen ook heel vruchtbaar. Maar we zaten er naïef in.'

Toen er na een jaar nog geen zwangerschap was, ging Ewout naar de dokter. 'Ik had het gevoel dat het aan mij lag.' Op een ochtend belde de huisarts Ewout op. 'We hebben niets kunnen vinden', zei hij. Ewout: 'Hij bedoelde dat hij geen zaad kon vinden. Ik wist niet eens dat dat mogelijk was. Ik raakte in paniek. Het was of er een bom gedropt werd met een hele grote lading. Ik was in tranen en dacht: "Hoe moet ik dit Jenny vertellen?" We hebben zo'n grote kinderwens.' Jenny: 'Ik weet nog dat het dankdag was. Maar ik dacht: "Waar kan ik in vredesnaam voor danken?"'

Ewout ondergaat twee operaties om zijn 'probleem' te herstellen. Zonder succes. 'Ik bleek een zeldzame aandoening te hebben. De hele familie was in tranen. Vanaf het begin zijn we open geweest tegen iedereen. Dat voelde goed. Onvruchtbaarheid is zo beladen ... Als je dat dan ook nog alleen moet verwerken ...' De jaren daarna zijn moeilijk. Ewout: 'We hadden het gevoel niet mee te mogen doen met het mooiste dat God gemaakt heeft: voortplanting.' Jenny stort zich op paardrijden, Ewout op *bodybuilding*. Hun relatie staat onder spanning. Gesprekken met anderen gaan voor hun gevoel alleen maar over kinderen. Kraamvisites 'gaan niet meer' en ook doopdiensten vermijden ze. Ze starten een adoptieproject, maar besluiten daar niet mee

door te gaan als er verhalen naar buiten komen van fraude. Ze melden zich aan voor pleegzorg. Na een cursus en een gezinsonderzoek komt er op een dag een telefoontje. 'We hebben een baby voor jullie. Het kindje kan elk moment geboren worden. De ouders zijn niet capabel genoeg.'

Op een ochtend in september wordt het kindje geboren en 's middags houden Ewout en Jenny het meisje al vast. Ewout: 'Acht jaar lang heb je met een gat in je hart gezeten en dan voorziet God in een baby. Het voelde vreemd en fantastisch tegelijk.' Jenny: 'Ik hield het baby'tje vast en het was gewoon mijn kindje.' Ewout: 'Ik genoot zo van mijn

vrouw in die periode. Ik zag haar moeder worden. Dat was zo gaaf.' Tot hun enorme verdriet moet het meisje na een paar maanden weer terug naar de ouders. Die hadden de beslissing van jeugdzorg aangevochten. Ewout: 'En dat terwijl ons op de eerste dag twee keer gezegd was dat we voor altijd voor haar mochten zorgen. We waren naïef geweest ... We mochten geen contact meer hebben. Het was net of ons kind overleed. Toen werd het heel donker. Ik maakte me grote zorgen om Jenny. Ze was Jenny niet meer. "Houd haar in de gaten", zeiden anderen ook.' Jenny: 'Het enige wat me nog op de been hield was muziek. "Stil, mijn ziel wees

stil", zong ik vaak. Toen Ewout op een avond aan het werk was, voelde ik me zó verdrietig. Ik dacht: ik ga dat mooie liedje zingen. Dat maakt me rustiger. Toen ik het voor de derde keer aanzette en meezong, gebeurde er iets in mijn hart. Ik voelde dat een kind mij geen voldoening kon geven, maar Jezus wel.' Ewout neemt het verhaal over als zijn vrouw stopt: 'We hebben dit al zo vaak verteld, maar het maakt ons nog steeds emotioneel. Niet alleen Jenny veranderde, maar ik ook. We hadden niet meer het gevoel dat we alleen écht gelukkig konden worden van een kind. Ik zag Jenny opbloeien in de meest donkere tijd van ons leven tot een prachtige vrouw naar Gods hart. Ze ging zelfs weer op kraamvisites. Het was een bovennatuurlijke *healing*. Er kwam een soort hemelse harmonie tussen ons en tussen God en ons. In die periode ontvingen we een heel nieuw leven met Jezus in ons hart.'

speelgoedkist

Bijna drie jaar later slingeren er toch laarsjes in de gang en staat er een speelgoedkist in de woonkamer. Twee jaar geleden vonden een broertje en zusje een nieuw thuis in Bunschoten. Ze zijn nu 3 en 4 jaar. Totdat ze volwassen zijn, mogen ze hier opgroeien. Jenny: 'Het is fijn om dat zeker te weten, maar het is wel heftig dat ze niet meer bij hun ouders kunnen wonen.' Het gaat goed met de kinderen, alhoewel dat niet vanzelf is gegaan. Terugkijkend op de afgelopen tien jaar, zien Ewout en Jenny Gods leiding. 'Ik geloof niet dat het Gods bedoeling is dat mensen geen kinderen krijgen. Maar hij heeft het bij ons omgedraaid tot iets moois en goeds.' Nu kunnen ze ook zonder al te veel pijn terugkijken op de tijd met hun eerste pleegkindje. 'We hebben haar een goede start kunnen geven en dat is gaaf.' Het is lunchtijd in huize Van de Groep. 'Een rivier vol van vrede in mijn hart', zingt het vierjarige meisje tussen twee happen door. Ze maakt de gebaren die bij het Opwekkingslied horen. Haar broertje – met brandweerhelm op – zit in de kinderstoel te kauwen op zijn boterham met Minions-hagelslag. Er is drukte en volop leven in huis. Ewout en Jenny kijken elkaar lachend aan: 'Het went heel snel.'